

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CĂLINA, LAVINIA

Zona Zero/ Lavinia Călina. - București:

Librex Publishing, 2017

ISBN 978-606-8894-20-1

821.135.1-31

Editor: Monica Ramirez

DTP: Aimee Consulting&Advertising

www.aimee.ro

LIBREX PUBLISHING

Str. Episcopul Radu, Nr. 30, București

Redacție: 0723 193 019

Email: office@librex.ro

comenzi@librex.ro

www.librex.ro

© LIBREX PUBLISHING, 2017

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform *Legii dreptului de autor*

LAVINIA CĂLINA

ZONA ZERO

LIBREX
București, 2017

PROLOG

Ochii îi erau ațintiți spre tavan, privind absentă neonul ce licărea constant. Rămăsese aprins, iar ea nu mai avea puterea să se ridice și să-l stingă. Corpul îi era rece și amorțit, iar lacrimile i se uscaseră pe obraji. Durerea din corp era groaznică, dar mult mai ușor de suportat decât cea din suflet. Inima ei murea puțin câte puțin. Murea odată cu el.

Fuseseră mereu împreună, la bine și la greu, dar el o va părăsi. Știuse mereu că avea să vină ziua când unul dintre ei nu va mai fi. Într-un final, toți oamenii mor, nimeni nu trăiește veșnic. Toți. Fără excepție. Era conștientă de asta, iar în mintea ei își făcuse zeci de scenarii. Marea majoritate îl includeau pe el stând într-un pat, ea lângă, ținându-l de mână, amândoi bătrâni și rememorând clipele frumoase din viața lor. Vorbind despre ziua nunții, despre ziua când li s-a născut primul copil, despre momentul când a venit al doilea, despre cât de greu le-a fost când cei mici au plecat la facultate și ce frumoasă a fost clipa când au devenit bunici. Aveau să vorbească despre toate astea, să privească înapoi și să fie mulțumiți de acei mulți ani pe care îi petrecuseră împreună.

Un alt scenariu posibil era ca ea să moară înaintea lui. În secret, mereu își dorise ca lucrurile să se petreacă astfel, să nu fie nevoie să trăiască într-o lume fără el. Era egoistă din punctul ăsta de vedere, dar nici în cel mai sumbru scenariu imaginat de ea nu s-ar fi putut ghici viitorul.

Stătea întinsă pe podeaua rece, iar trupul lui transpirat era în brațele sale. Își tot spunea în sine că trebuie să fie tare. El avea să moară curând, iar ea își dorea că el să pășească în următoarea lume cu imaginea unei femei puternice. Nu voia să o țină minte ca fiind o persoană slabă, emotivă, voia să-i ofere acest ultim dar înainte de a se despărți definitiv. În relația lor el fusese mereu cel tare, cel de care ea se sprijinea la nevoie, cel care îi oferea sprijin, iar acum ea era nevoită să fie tare. Singura problemă era că habar nu avea cum să facă asta.

Corpul lui intră în spasme, iar ea se chinuie atât să-l țină pe el, cât și să-și oprească lacrimile. De patru ani, el fusese familia ei, iar în urmă cu câteva săptămâni aflaseră că mica lor familie urma să se mărească. A fost un moment fericit, au țipat de bucurie și s-au luat în brațe în cabinetul doctorului când le-a spus că vor avea un copil. Prietenii i-au felicitat, restul membrilor familiei le-au urat numai bine. Își făcuseră planuri, căutaseră nume de copii pe internet, stabiliseră deja unde și cum vor face botezul, dar, apoi... apoi lumea s-a dus dracu'.

Evident, la început au tratat totul cu ignoranță, mulți spuneau despre acele imagini filmate cu camera ascunsă că sunt simple speculații, că e doar un motiv ca unele țări să se mai bombardeze puțin și să-și fure resursele. Nu au dat atenție celor ce se întâmplau la mii de kilometri distanță, căci se bazau pe faptul că distanța aceea mare îi va proteja, că lor nu li se va întâmpla niciodată așa ceva. În primele cinci luni de la apariția virusului și a primelor focare, veneau diverși doctori prin presă care condamnau orice teorie legată de boală. Nu este cu puțință, spusese un virusolog renumit. Dar a fost.

În scurt timp, reportajele de genul acelora erau tot ce se mai difuza la televizor. Oameni aduși din Africa pe

vase ticsite, persoane care povesteau în interviuri cum au scăpat, țări care amenințau cu închiderea granițelor, refugiați încăierându-se cu jandarmii și forțele de ordine, avioane de vânătoare care lansau bombe, orașe în flăcări, oameni politici ce vorbeau constant despre un plan comun de apărare, alți politicieni care îi contraziceau. Prea multe vorbe, prea puține fapte.

Câteva știri aminteau vasele scufundate în Mediterană pentru că se bănuia că pe ele ar fi oameni infestați. Nebuni care urlau despre o pedeapsă divină și îndemnau populația la pocăință. Șefi de stat care se acu-zau reciproc că au lăsat situația să scape de sub control. Apoi au apărut primele informații în presă despre ivirea virusului și în Europa. Timp de două săptămâni au tot văzut imagini din țări apropiate, cu epidemia răspândindu-se cu o viteză uluitoare. Se vorbea despre închiderea aeroporturilor și despre o stare de urgență, apoi într-o dimineață la televizor nu mai era nimic. Ecranul era alb-negru, iar pe fundal erau doar purici ce se mișcau haotic. În scurt timp, au început și penele de curent. Lumea înnebunise. Mulți dintre vecinii lor își părăseau casele și fugeau din oraș. Circulau zvonuri despre diverse baze militare care ar oferi protecție. Alte zvonuri vorbeau despre un leac minune ce putea fi achiziționat doar în afara granițelor, așa că mulți fugeau spre punctele de frontieră.

Haosul domnea pretutindeni, iar cei doi tineri au decis că nu mai puteau sta în loc. Acel virus avea să ajungă curând și la ei. Au împachetat toată mâncarea pe care o aveau prin casă și au vrut să fugă, dar ei i s-a făcut rău. Toată agitația și nesiguranța și-au spus cuvântul, iar ea a văzut negru în fața ochilor. Când s-a trezit, era deja în spital. Era adormită, dar tot a auzit discuția dintre soț și medic. Nu mai avea să fie mamă, toate planurile lor se năruiseră, totul se dusesse naibii.

A fost nevoită să stea două zile în spital, nu au putut să mai plece, așa cum și-au propus. Iar când în toiu noptii au început țipetele, au înțeles că pericolul era mult mai aproape decât și-au imaginat. El s-a ridicat de pe scaun și a părăsit salonul. Ea a țipat la el să nu plece, dar el a ignorat-o. S-a întors câteva minute mai târziu. Era speriat. Ba nu, era disperat. A dat-o rapid jos și au împins amândoi toate paturile din salon către intrare. Au pus și un dulap, în speranța că acele creaturi nu vor dărâma ușa și-i vor găsi.

El a tras-o lângă geam și i-a pus un cuțit în mână. A privit-o trist și a sărutat-o. Ea nu a înțeles gestul lui, era confuză. Asta până să-i observe rana. Brusc, toate imaginile văzute în ultimul timp la televizor îi reveniră în minte. A vrut să țipe, dar el a oprit-o, sărutând-o din nou și din nou.

Trecuseră aproape opt ore din acel moment. La televizor ziseseră ceva de doisprezece, dar, la cum arăta el, nu credea că va mai apuca. Își petrecuse noaptea în brațele ei, spunându-i cât de mult o iubește, depănând amintiri, vorbind despre tot felul de fleacuri, făcând tot posibilul să-i distragă atenția de la zgomotele groaznice ce veneau de pe holuri. Sunetele pe care acele creaturi le făceau erau înfrorătoare. El fusese puternic până în ultima clipă.

— Sunt aici, îi șopti ea la ureche când el începuse să se zbată. Sunt aici cu tine.

Spre dimineață, țipetele se mai domoliseră, probabil nu mai era nimeni în viață. Asta o mai liniști, dar, când îi văzu fața soțului ei, simți din nou cum îi fuge pământul de sub picioare. Pielea lui era albă ca varul, iar în jurul buzelor, a nasului și a ochilor avea o coloratură cianotică. Arăta aproape ca oamenii din imaginile de la televizor. De minute bune, nu mai scosese niciun sunet. L-a strigat de câteva ori, dar nu i-a mai răspuns.

Nu și-a mai putut stăpâni lacrimile și a început să plângă. L-a strâns la piept și i-a sărutat fruntea. În câteva zile, le pierduse pe ambele persoane pe care le iubise. Îl mai sărută o dată și simți cum începu să se zvârcolească. Apoi din gâtul lui ieși un sunet ascuțit, nu la fel de puternic, dar asemănător cu cel pe care îl făceau și acele creaturi. I-a privit din nou chipul. Dormise lângă el timp de patru ani, dar acum îi venea greu să-l recunoască. Nu mai era el.

Acel virus nenorocit îi pătrunsese în organism și-l schimbuse, îl transformase, iar pe ea cădea acum cea mai cumplită povară. Îl întoarse pe spate și, cu mâinile tremurând, apropiă cuțitul de el.

— Te iubesc, șopti ea slăbită.

El nu-i răspunse, dar pe chipul lui se observă urma unui zâmbet. Poate doar i se păruse, din cauza oboselii, poate el nici nu o mai auzea, dar a fost suficient cât să-i dea putere. Mâinile ei păreau teleghidate. Cu un ultim gram de forță, apăsă lama pe gâtul lui, iar sângele îi începu a se prelinge pe mâinile și pe hainele ei, apoi pe suprafața podelei. Aruncă cuțitul undeva prin salon și își lăsă capul pe spate. Nu mai putea nici să plângă măcar. Suspina doar. Își dorea să fi fost suficient de puternică cât să-și taie venele și să moară lângă el. Un gând sumbru îi dicta că așa ar fi fost normal, dar nu o putea face. Se întinse pe jos, lângă el, iar în scurt timp oboseala își spuse cuvântul. Adormi.

Visă la viața pe care nu mai avea să o trăiască. Visă la camera pe care își propusese să o amenajeze pentru copil, visă la vacanța la mare pe care ea și soțul ei o plănuiseră pentru sfârșitul verii. Imaginile unui viitor ce nu mai putea fi posibil se derulau în mintea ei, împletindu-se cu imagini din trecut. Retrăia clipa în care amândoi spusese *da* și cum puținii prieteni pe care îi aveau au aplaudat atunci când au fost declarați soț și soție. Visă la multe lucruri, dar o explozie puternică o dezmetici și reveni la realitate.

Sunetele făcute de acele creaturi începură să se audă din nou, doar că de data asta se împleteau cu sunetele făcute de niște arme. A vrut să se ridice, dar ce rost mai avea? Ușa de la intrarea în salon se sparse în urma unei explozii. Un fum gros invadă încăperea, iar prin el se văzu forma unui corp care îndepărta ceea ce mai rămăsese din partea de sus a ușii.

Fata își miji ochii, dar nu se ridică. Când fumul se mai dispersă, observă cum una dintre acele creaturi ciudate încerca să-și facă loc. Ea ridică puțin capul, dar rămase paralizată de frică. Chestia din fața ei părea să fi fost cândva om, probabil un doctor, dacă te luai după haine. Totuși acum nu mai putea trece deloc drept om, căci mișcărilor lui nu erau firești, iar sunetele ce veneau dinspre el erau grotești. Capul i se tot învârtea când într-o parte, când în alta. Creatura lovea disperată obiectele ce blocau intrarea. În ochii lui nu se mai putea citi decât un singur sentiment: foamea.

Dacă ar fi fost mai puternică, fata s-ar fi ridicat și ar fi făcut tot posibilul să scape. Ar fi căutat cuțitul prin salon sau s-ar fi aruncat pe geam, ca să nu ajungă pe mâna creaturii. Totuși extenuarea, depresia și frica o paralizau în continuare.

Monstrul acela își folosi toată forța ca să împingă dulapul și să ajungă la ea. Din când în când, își arăta dinții și mai scotea câte un sunet animalic. Îl putea zări stând acolo, cu capul prins între tocul ușii și un dulap. Fata își auzea bătăile propriiei inimi, puternice și neregulate. Își închise ochii și strânse tare din pleoape, poate avea noroc și reușea cumva să se trezească din coșmar.

Atunci, câteva focuri de armă se auziră mult prea aproape de ea. Deschise ochii și văzu creatura căzând la pământ. Cineva împinse dulapul și intră în cameră. Își

ridică privirea spre cele două siluete care pătrunseseră în încăpere și încercă să spună ceva, dar cuvintele nu au vrut să se desprindă de pe buzele ei. Cei doi oameni se repeziră la ea. Unul avea arma îndreptată spre ea, iar celălalt o ridică brusc de pe podea și-i prinse mâna. Amândoi erau îmbrăcați în negru, erau înarmați și aveau măști de oxigen pe față. Nu le putea distinge chipul. Cel care o prinse de mână îi injectă ceva în braț, iar ea își trase mâna din cauza durerii. Omul scoase un mic dispozitiv și analiză câteva picături din sângele ei. Fata privea toată scena fără a reacționa.

— Nu e infestată, se auzi vocea bărbatului prin acel aparat de respirat.

— Hai să mergem, răspunse al doilea.

— Nu... nu, zise ea mai mult în șoaptă, privind spre trupul soțului ei. Nu vreau!

Omul începu să o împingă pe fată spre ieșire, dar ea opuse rezistență. Nu făcu o treabă prea bună, căci omul era de două ori cât ea și aproape o luă pe sus. Fata mai aruncă o ultimă privire spre trupul plin de sânge și începu din nou a plânge. Mai bine ar fi murit și ea odată cu el.

Pe coridor mai erau câțiva oameni îmbrăcați la fel ca cei care o salvaseră. Trăgeau în creaturi, dar le doborau cu greu. Cineva o ghidă spre ieșire. Ochii o usturau din cauza aceluiași fum și avea impresia că se îneacă, că nu mai poate respira. Se opri o clipă și începu să tușească. Bărbatul care o ținea de braț își scoase masca de oxigen și i-o potrivi pe chip. Fata trase de câteva ori aerul curat în piept, apoi se lăsă dusă de acel om spre niște scări.

Spitalul arăta îngrozitor. Peste tot erau urme de sânge și cadavre. Un miros puternic de putrefacție îi invadă nările și se opri să vomite. Nu apucă să termine, căci unul dintre acei oameni o împinse din nou spre ieșire.

Ajunsă afară, observă că soldații - dacă erau soldați - mai scosese din clădire alte patru persoane, la fel de speriate. În jur era o nebunie de nedescris. Focurile de armă se auzeau din toate direcțiile, o autospecială a pompierilor era în flăcări, lumea țipa, iar soldații trăgeau în groaznicele creaturi. Fata se opri o clipă și privi înspre cer. Cinci avioane de vânătoare se îndreptau spre oraș.

Chiar în acea clipă, cineva o împinse din nou. Toți cei evacuați din spital au fost îndreptați spre câteva mașini. Altcineva îi puse în brațe o plasă mare și-i spuse să aibă grijă de ea. Un altul o urcă într-o mașină. Simțindu-se în siguranță, fata deschise plasa și văzu o mulțime de medicamente, pansamente și ustensile medicale.

— Norocul nostru că ne-a prins în spital, spuse o voce ironică.

Fata își întoarse privirea și observă o altă fată aflată lângă ea pe bancheta din spate a mașinii. Părea a fi doctor sau asistentă, asta după hainele pe care le purta. Era murdară și tremura, dar era ceva mai stăpână pe sine, sau cel puțin așa părea. Avea părul brunet prins la spate, iar în ochii ei căprui se puteau citi disperarea și frica.

— Dacă nu aveau nevoie de medicamente, nu mai sosea nimeni să ne salveze, continuă fata. Nimeni! Ne lăsau să murim ca niște șobolani. Nici măcar nu s-au obosit să le dea o mână de ajutor celor mușcați, i-au împușcat fără să clipească. Mereu am urât tura de noapte, dar uite că mi-a prins bine.

— Poftim? Tu cine ești?

— Alexandra, spuse ea întinzând mâna.

O privi sceptică. Nu voia să facă conversație. Nu dorise să-i știe numele. Nu voia să o cunoască. La ce bun să facă asta când lumea murea în jurul ei? Alexandra își retrase mâna, apoi se repezi la punga din brațele ei și luă niște flacoane.

— Ce faci?

— Lumea se duce dracu', spuse Alexandra. Nu vezi? Încearcă să adune stocuri de medicamente, arme și mâncare. Lumea se transformă, iar în lumea de acum banii nu mai au nicio valoare. Curând totul o să se rezume la resurse, iar eu o să am nevoie să dau ceva la schimb. În locul tău aș face la fel.

Fără să conștientizeze, băgă și ea mâna în pungă și luă două cutii de ceva. Ce anume nici ea nu știa, dar spera să aibă vreo valoare. Le puse în buzunarul pantalonilor de pijama și își lăsă capul pe spate. Mașina se puse în mișcare. Un întreg convoi de patrusprezece mașini se alinie și își făcură loc printre alte vehicule abandonate în parcare a spitalului.

— Ești medic? întrebă fata.

— Poftim? răspunse Alexandra. A, nu! Sunt infirmieră.

— Știi cumva care din astea mă va face să dorm?

— Uite aici, spuse infirmiera, scoțând ceva din pungă. Te poate ajuta să te liniștești, cred.

Fără să ezite, luă două pastile și le înghiți cu greu. Avea gâtul uscat, iar pastilele o zgâriară pe dinăuntru, dar corpul ei avea nevoie disperată de ele. Degetele i se plimbau pe flacon, iar la scurt timp îl deschise din nou. Dacă avea să-l înghită pe tot, poate...

— Nu fi proastă, îi spuse Alexandra, luându-i medicamentele din mână. Zi mersi că ai scăpat. Tu știi câți alții ar da orice acum să fie în locul nostru?

— Unde mergem? Unde ne duc?

— Nu-mi pasă, dar sigur o să fie mai bine. Cel puțin așa sper.

Poate că infirmiera de lângă ea mai avea puterea să spere, dar ea nu. Speranța murise în acel salon, odată cu el. Ultima fărâmbă de speranță rămăsese pe podeaua rece alături de acel trup lipsit de suflet.

- Elena, zise ea într-un final.
- Poftim?
- Numele meu, repetă fata. Numele meu e Elena.

Alexandra îi prinse mâna înainte ca ea să poată riposta și-i spuse:

— Mă bucur să te cunosc.

Elena își trase mâna, apoi strânse mai tare punga la piept și închise ochii. Era mult prea obosită. Se întâmplaseră mult prea multe în ultimele ore și avea nevoie de un scurt moment de repaus. Clipi de câteva ori, adânc, și speră ca totul să revină la normal.

Dar cel mai mare coșmar al Elenei devenise realitate. Nu, nu monștrii. Cel mai mare coșmar al ei era să fie nevoită să trăiască într-o lume în care soțul ei nu mai exista. O lume în care nu mai avea cine să o protejeze, cine să o ghideze, cine să-i fie alături când va da de greu.

Medicamentul își făcu efectul destul de rapid, iar Elena adormi fără să-și dea seama. Somnul ei fusese unul fără vise, căci în lumea nouă ce se năștea din întuneric și disperare visele aveau să devină inexistente.

CAPITOLUL 1

cinci ani mai târziu

Locuința părea goală. Timpul își pusese amprenta pe ea la fel ca și pe celelalte case din cartier. Acoperișul garajului cedase, probabil din cauza vântului și a ploilor. Gazonul era neîngrijit, iar iarba și bălăriile crescuseră peste tot. Totuși, judecând după bolidul parcat în curte, aici locuise cineva important, cineva care avusese bani și care probabil avea stocate provizii, sau cel puțin așa sperau. În ultima perioadă, norocul nu mai fusese de partea lor, iar dacă găsiseră ceva alimente, fie erau stricate, fie prea puține. Însă nu aveau să renunțe, iar la cum arăta zona, cu siguranță aveau să găsească ceva de valoare prin camere.

Vlad opri mașina la mică distanță față de intrarea principală și cercetă din priviri zona. Nu era nici urmă de paraziți, cartierul părea pustiu. Nici măcar oameni nu erau prin zonă. E mai bine, își spuse în sinea lui, prea mulți oameni aduc probleme.

Își pierduse de mult încrederea în oameni. Ultima dată când întâlnise două persoane într-o clădire abandonată, aceștia îi furaseră una dintre arme, mâncarea și mașina pe care o conducea pe atunci. Trăia într-o lume în care fiecare își vedea propriul interes, cunoscuții te trădau cu ușurință, iar el trebuia să se adapteze ori să moară. Era obligat să învețe să trăiască după noile reguli, atât pentru binele lui, cât și al surorii lui. Vlad o trezi din somn pe fata care dormea pe scaunul din dreapta.

— Vanessa, spuse, scuturând-o ușor. Trezirea, cred că am găsit ceva.

Fata își frecă ochii și bolborosi ceva, dar fratele ei nu înțelese. Vlad îi dădu un termos din plastic, plin cu cafea. De când lumea o luase razna, singura lui grijă era binele fetei. Nu-i plăcea că trebuie s-o care cu el atunci când căuta mâncare prin diverse locuri, dar nici s-o lase singură nu putea.

Când începuse nebunia, Vlad, sora și mama lui își găsiseră refugiul într-o veche hală feroviară, împreună cu alți douăzeci de supraviețuitori, dar în scurt timp lipsa hranei și a medicamentelor îi înjumătățise. Mama lor murise în urmă cu doi ani. Iarna fusese grea și rece, iar femeia se îmbolnăvisese de ceva ce părea a fi pneumonie. Vlad, împreună cu un prieten, găsiseră o mașină și încercară să caute prin farmaciile de la periferie niște medicamente, dar fără succes. În oraș nu aveau curaj să intre, erau prea mulți, iar ei nu aveau suficientă muniție.

Mica localitate în care trăiseră se transformase într-un câmp de luptă între cei care supraviețuiseră. Pe lângă faptul că paraziții mișunau liberi pe străzi, cei care nu fuseseră infestați se omorau între ei pentru puținele resurse rămase. Acel oraș nu mai era sigur, iar după moartea mamei lui, Vlad decisese că e mai bine să-și ia sora și să plece.

Găsise un Logan în stare destul de bună, umpluse câteva canistre cu benzină, împachetase conservele cu mâncare pe care le mai avea și pornise la drum. Încotro? Habar nu avea, dar știa că dacă mai zăboveau mult aveau să-și găsească sfârșitul.

Abia împlinise douăzeci de ani atunci când epidemia se răspândise în lume, iar sora lui avea zece ani. Își imaginase cu totul altfel viața la douăzeci și cinci de ani, credea că la vârsta aceea avea să-și termine masterul, nu să lupte pentru

viața lui. Sora lui ar fi trebuit să-și facă griji pentru bac, iar el s-o certe că iese cu prietenele în club la doar cincisprezece ani, nu să moară treptat de foame în compania lui.

— Intrăm aici? îi întrerupse Vanessa gândurile.

— Mda, pare a fi casă de bogăteni. Sigur dăm de ceva bun prin ea. Dacă nu mâncare, măcar alte bunuri cu care să putem face schimb.

— Nu-mi place când faci afaceri cu oamenii ăia, îl muștră fata.

— Să uităm de incident și să sperăm că-n rezervor mai e benzină.

Vlad coborî din mașină și scoase din portbagaj o canistră și un furtun. Sora lui îl urmă, privind în jur. Liniște. Cu toate că nu părea a fi nimeni în zonă, fata scoase pușca de vânătoare. Spre norocul lor, Vlad reuși să scoată cam șapte litri de benzină.

— De ce te mai chinui? întrebă Vanessa. Hai să luăm bolidul, arată mult mai bine ca a noastră. Pun pariu că e și mai confortabilă. În plus, e 4x4, deci e bună pentru teren accidentat.

— Încearcă 4x3, îi răspunse el sarcastic. Roata pe spate stânga e spartă și oricum e un monstru nesătul. Nu ne-ar ajunge benzina nici până la ieșirea din cartier.

— Dar are scaune din piele și...

— Taci! îi spuse Vlad, devenind brusc foarte serios. Îi înmână fetei canistra și-i făcu discret semn să o ia spre mașina lor. Scoase un pistol, pe care-l aținti spre tufișuri. Ceva îi atrăsese atenția, ceva se mișca între acele crengi. Cu privirea încă fixată pe tufișuri, Vlad începu să meargă cu pași mici spre locul unde se afla sora lui. Dacă nu făcea prea mult zgomot, putea să ajungă rapid la vehicul și s-o șteargă de acolo. Și ce dacă nu găsiseră nimic de valoare? Important era să supraviețuiască.